

Competitivitatea – o nebunie!

o să vărs aici un rant de 15 minute de gânduri despre educație, fără să stau să le pritolesc prea tare - ca să nu-mi iasă falsh :)

o să zic ce cred eu că e mișto (încă) la meseria mea azi, și ce e mai nasol față de când am intrat în „învățământ”. o să mai acopăr un pic și subiectul „cum o duc elevii în școala româniei lui 2015” și cam ce cred eu că le-ar prinde taaaaaaaaaaaaaare bine. pe acest al doilea subiect nu pot pretinde că sînt foarte sigură că așa e cum zic, căci în definitiv eu sînt profa, și indiferent cât de multă empatie și pretinie e între mine și elevi, eu n-am cum decît să îmi imaginez cum e să fii ei - nu să și fiu ei... da okay, m-ați prins: am predat existențialismul în ultimele două săptămâni...

așa deci pe primul subiect: e clar mai nasol acum decît în 92-93 ca profesor, deși pe vremea aia aveam mai puține oportunități, nu existau chestiile astea comenius, erasmus, gradații de merit, proiecte și parteneriate care să te plimbe prin țări străine și să-ți acorde onoruri. meseria de prof/a era una mult mai ca într-un roman de stefan zweig așa... oamenii stăteau mulcom de vorba în cancelarie, profii tineri erau priviți cu prietenie de colegi, directorii te sprjineau discret și fără să-și arate mușchii când te mai „bâlbâiai” la scripte (de exemplu mie mi-a luat cam un trimestru să mă prind care e faza cu condica și cataloagele, efectiv mi-era frică să le și ating), n-aveai de făcut toate aceste fișe și rapoarte și procese verbale cu care acum te zdrăngăne la melodie și direcțiunea, și secretariatul, și șeful comisiei de x și șefa comisiei de y, băi e de groază cu birocrăția! ce mai e nasol e că plutește mereu în aerul cancelariei un iz de frică - uneori mai discret, alteori foarte poignant (ca atunci când vine rodul-ul, aracip-ul sau doar o inspecție „tematică”) - oamenii fac căderi nervoase fix că în corporații, competiția între „cadrele didactice” e în floare, iar despre paranoia ce să mai zic. okay, hai că im getting a bit too carried away here. ideea e că la mine la Coșbuc așa au evoluat lucrurile. DAR am avut de curând o super experiență, în sensul de super pozitivă: am ținut la brașov un atelier cu 18 profi din toată țară (vanju mare, târgoviște, gură humorului, iași, the works) despre combaterea discriminării persoanelor lgbt în liceele din românia. a fost super super șocant să văd cât de mult mai calzi și normali erau oamenii ăștia, atît de mult mai puțin expuși la toate chestiile astea cool and hipster cu care profii din bucurești (sau măcar de la coșbuc) sunt deja blazați. profii care s-au înscris motivându-și interesul la acest atelier (am selectat 18 din 50 de aplicanți!) chiar sînt pe valul schimbării ăleia bune. cei mai mulți nu știau ce e aia intersex, dar îi INTERESA SĂ AFLE. dacă intri acuma în cancelaria din coșbuc și zici gay, toată lumea tace sau iese. okay, o fi din cauza „scandalului” de acum 2 ani (trei?!...), când într-adevăr sistemul în loc să ne apere de nouă dreapta, ne-a trimis 2 sau 3 inspecții să ne „verifice” tot pe noi... oamenii s-au speriat mult atunci but still... mă bucur mult că prin țară bate un suflu de mai mare normalitate - am și o teorie de ce se întîmplă asta: la bucurești sîntem mult mai „in the belly of the beast”, prin urmare ne miroase mult mai urat totul și ne chircim și ne ratzoim mult mai mult unii la alții, că să ne protejăm teoretic... prin țară miroase mai mult a colegialitate și solidaritate - am verificat asta nu doar cu ocazia trainingului din 12-13 septembrie de la brașov, ci și cu ocazia interacțiunilor frecvente pe care le mențin cu profii din rețeaua teach for românia - am lucrat cu organizația o scurtă perioadă, dar relația cu profii continuă. visul meu cel mai mare referitor la sistem acum e să se desființeze inspectoratele școlare - astea nu sînt decît niște mecanisme de instilling fear și de consumat inutil resurse importante de la bugetul de stat (salarii grase, „programe” etc), când banii ăștia ar putea să ajungă direct la școli. inspectoratele sînt niște văgăuni care colcăie de interese politice,

un fel de secu al educației, unde oamenii chiar știu ce fac - adică au metode și instrumente de teroare, și le folosesc al dracului de bine. să piară, să piară, să piară! ah, să nu uit să zic o chestie: dacă ai un pic de tupeu, și știi că nu prea au ce să-ți facă dacă ești titular, atunci poți fi la fel de liber că întotdeauna. eu nu fac niciodată aceste hârtii rapoarte și procese verbale cu care colegii mei se aleargă prin școală unii pe alții - și n-am pățit niciodată nimic, nici penalizare la salariu, nici calificativ bine în loc de foarte bine, nimic. deci, sistemul e atât de varză că nu funcționează decât dacă au reușit să te facă să-ți fie frică. dacă nu ți-e, e super:)

acum despre ce înseamnă să fii elev de liceu în România anulului 2015, dupe cum mi se arată mie.

mi se pare că testările naționale și examenele astea standardizate (gen la clasa a două, a patra și a șasea, nemaizicand de clasa a opta sau a douășpea), îi fac pe puști mai puțin deștepți, dacă chiar se concentrează pe „doing well” in them. știu că e deja o banalitate ce zic, dar vreau s-o mai zic (și eu) (încă o dată), că să fii mai precisă. gândirea standardizată/necritică, înregimentarea și îndoctrinarea pe idei/filozofii de viață along the lines of „fă informatică dacă vrei s-ajungi bine” sau „ceva care să te ajute să câștigi ca lumea, să fii bine, gen doctor etc.” sunt lucruri care blochează evoluția tinerilor înspre autocunoaștere, autoreflexie, autoacceptare și toate auto-astea de care pe sistem îl doare în cur. copiii nu trebuie să gândească pentru ei, că doar ce știu ei etc. ei tre să facă cum li se spune, și să muncească dacă vor să izbândească în viață - și să fie înfipti și competitiv, și să nu îi ia nimeni de fraieri pentru că sînt prea de treaba. e o nebunie competitivitatea asta, îi face pe copii să iasă din școală super praf emoțional și psihic, că să nu mai zic că nivelul lor de cunoștințe e din ce în ce mai slab - and no wonder. cosbucul e o școală unde volumul mare de extracurriculare și parteneriate cu asociații care lucrează mișto cu tinerii îi face pe puști să fie mai alerți, mai pe faza, mai self-confident - și, culmea, să ia note mari în general și la tot felul de examene cu mai multă ușurință. performanță ne iese tocmai pentru că nu punem pressure pe ei - nu atât ca la alte școli, și clar nu la engleză. și, culmea, la engleză ies cei mai buni:) ce ar fi mișto să se predea: cum să deal with failure, educație sexuală, studii inter-religioase, istoria romilor, istoria și cultură lgbt, în general ar fi mișto că sistemul să nu mai aibă atâtea subiecte tabu...

ce ar fi mișto în clasa a douășpea: să aibă în program doar materiile de bac și de facultate... e super super fucked up să trebuiască să vii la școală zilnic la 7.30 dimineață, zilnic, ca să îi suporti pe niște profi care n-au nici un drag sau respect pentru tine, și consideră că ei îți fac ție o favoare că vin la 7.30 să-ți dicteze niște chestii pe care nici nu le înțelegi, nici nu te interesează, and most likely nici n-o să te mai întâlnești vreodată cu ele în viața ta.

mi-ar plăcea mult să avem spații recreaționale în școli, să avem locuri cu bile și trambuline și mese cu rechizite sau puzzle-uri la care să te așezi cu un preten-doi și să te relaxezi și să mai afli chestii care te pasionează în afară orelor.

*** Roxana e profa la Coșbuc, în București. de câte ori i se pune întrebarea ce-ai fi dacă n-ai fi profa la Coșbuc, reacția ei este „bitch, please”. preda limba engleză, cultură și civilizație britanică și americană, anul asta are un opțional despre gen. în trecut a mai predat cursuri de drepturile omului, scriere academică, istoria uniunii europene. în paralel cu predatul, a înființat diferite cluburi, pe care le sprijină cum poate mai bine, ca antrenor sau coordonator: clubul de public speaking, cel de debate, cel de combatere a discriminării, cel de implicare socială.